

Hoofdstuk 1 – De Lichten van de Kermis

Toen Sam die middag uit school kwam, rook hij het al in de lucht: popcorn, suikerspin en iets wat hij alleen maar kon omschrijven als “kermis”.

Noor stond al bij het plein te wachten met haar jas open en een brede glimlach.

“Het is vandaag zover,” zei ze meteen.

Sam knikte. “Meikermis Groningen.”

Milan kwam er achteraan gesprint, bijna struikelend over zijn eigen schoenen.

“Ik heb geld, energie én honger. Slechte combinatie,” zei hij serieus.

Noor grijnsde. “Dat is eigenlijk de officiële kermis-driehoek.”

Die avond liepen ze samen richting de stad. Hoe dichterbij de kermis kwamen, hoe drukker het werd. In de verte zagen ze al de eerste lichtjes flitsen boven de daken.

En toen ze de hoek om gingen...

Stopten ze even met lopen.

Voor hen lag de hele meikermis van Groningen.

Draaimolens die rond en rond gingen met knipperende lampen. Een reuzenrad dat langzaam boven alles uitstak. Schreeuwende achtbanen, spelletjeskramen en overal muziek die door elkaar heen klonk.

“Wauw,” zei Sam zacht.

Noor keek haar ogen uit. “Dit is groter dan ik dacht.”

Milan wees meteen naar links. “Dat is de frituur-zone. Belangrijk voor overleven.”

Ze liepen verder de kermis op. De grond voelde alsof hij een beetje bewoog onder hun voeten door alle trillende attracties. Overal om hen heen klonken geluiden: bellen, muziek, mensen die lachten en gilden tegelijk.

“Waar eerst?” vroeg Sam.

Noor wees naar het reuzenrad. “Beginnen met uitzicht.”

Milan schudde zijn hoofd. “Beginnen met suikerspin. Dat is basisstrategie.”

Ze keken elkaar even aan.

En toen besloten ze: eerst het reuzenrad, daarna de rest van de chaos.

Maar wat ze nog niet wisten...
is dat deze meikermis niet zomaar een avondje uit zou worden.

Dit werd een avontuur dat ze niet snel zouden vergeten.

Hoofdstuk 2 – Geluiden, Muziek en Geuren

De meikermis van Groningen voelde alsof ze een andere wereld binnenstapten.

Nog voordat ze echt tussen de attracties stonden, werden ze al overspoeld door geluiden. Overal klonk muziek door elkaar: een vrolijk deuntje uit de draaimolen, harde beats bij de botsauto's en ergens in de verte het doordringende gegil van iemand in de achtbaan.

“Hoe kan alles tegelijk zo hard zijn?” riep Milan terwijl hij zijn handen over zijn oren deed.

“Dat is de kermis,” zei Noor lachend. “Alles staat op volume 100.”

Sam bleef even stilstaan en keek om zich heen. Het was druk. Echt druk. Mensen liepen kriskras door elkaar, kinderen renden met lichtgevende ballonnen en overal flikkerden knipperende lampen in alle kleuren.

En toen kwam de geur.

Eerst zacht, maar daarna steeds sterker.

Suikerspin.

Verse popcorn.

Gebakken poffertjes met poedersuiker.

En friet... heel veel friet.

Milan ademde diep in. “Oké. Ik ben verkocht. Ik blijf hier wonen.”

“Dat mag niet,” zei Noor. “Dan word je een attractie.”

“De snack-man van Groningen.”

Sam moest lachen, maar hij merkte zelf ook hoe sterk alles op zijn zintuigen werkte. Elke stap die ze zetten bracht een nieuwe geur, een nieuw geluid, een nieuwe flits van licht.

Bij de eerste kraam waar ze langs liepen stond een man enorme suikerspinnen te draaien. Grote roze wolken werden op stokjes gewikkeld alsof hij lucht omtoverde tot suiker.

“Dat wil ik,” zei Milan meteen.

“Je hebt net nog gezegd dat je frituur-zone wilde,” zei Sam.

“Mijn plannen zijn flexibel.”

Noor keek naar de suikerspinnen. “Het lijkt alsof je een wolk kunt eten.”

Ze kochten er één om te delen. Zodra Sam een hap nam, smolt het meteen op zijn tong. Zoet, zacht en een beetje plakkerig aan zijn vingers.

“Dit is gevaarlijk lekker,” zei hij.

“Alles hier is gevaarlijk,” zei Noor. “Dat is het probleem.”

Ze liepen verder de kermis in.

Bij de botsauto's klonk geschreeuw en gelach tegelijk. Kinderen botsten keihard tegen elkaar terwijl felgekleurde autootjes over het gladde vloeroppervlak gleden.

“Daar moeten we zo heen,” zei Milan meteen.

“Dat is chaos,” zei Sam.

“Precies.”

Verderop stond een bandje muziek te maken bij een klein podium. De bas trilde door de grond en je voelde de muziek bijna in je borstkas. Mensen klaptten mee, ook al kende niemand echt het lied.

Noor sloot even haar ogen. “Je kunt hier niet stil blijven staan.”

En ze had gelijk.

Zelfs als je wilde, trok alles je mee.

De lichtjes knipperden alsof de kermis ademhaalde. Rood, blauw, groen, geel—alles bewoog en veranderde. Het leek alsof de hele stad even veranderd was in één grote, levendige stroom van geluid en kleur.

“Het ruikt hier ook overal anders,” zei Sam ineens.

Milan knikte. “Hier popcorn. Daar friet. En daar... ik denk iets wat ik niet wil weten.”

Noor trok haar neus op. “Dat is waarschijnlijk een combinatie van worst en avontuur.”

Ze moesten allemaal lachen.

Even later stonden ze stil bij een kruispunt van paden midden op de kermis. Links ging het naar de hoge attracties, rechts naar de eetkramen en recht vooruit klonk het geluid van gillende mensen in een soort draaiende schijf.

Sam keek om zich heen.

“Waar gaan we nu heen?”

Noor wees naar voren. “Daar waar het het hardst klinkt.”

Milan knikte enthousiast. “Dat is mijn levensfilosofie.”

En terwijl ze verder liepen, werden de geluiden alleen maar sterker, de geuren alleen maar rijker en de kermis alleen maar groter.

Alsof ze nog maar net begonnen waren met verdwalen in een wereld die speciaal was gemaakt om je zintuigen te laten overstromen.